

ἀκρινός ἐπίθ. Λαρδαν. Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Μάν.) κ. ἄ. — Λεξ. Ἡπ. Βλαστ. ἀκρινὲ Τσακων. ἀκρ'νός Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Ἀγρίν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄκρ α καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἀκριναῖος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Παραθύρι ἀκρινὸ Ἡπ. Πιτειέτ' ἀπ' τὴν ἀκρ'νὴν πουρτουπούλλα Ἀγρίν. 2) Ὁ κατοικῶν ἐν τῇ ἄκρ α τοῦ χωρίου ἢ πόλεως, συνήθως σκωπτικῶς Θεσσ.: Αὕτῃ εἶναι ἀκρινή. Συνών. ἀκρινώ-της. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀκρινός καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. κ. ἄ.

ἀκριόλι τό, Λεξ. Αἰν.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Μέρος ἐνθα ἀπορρίπτονται τὰ ἀνθρώπινα περιττώματα. Πβ. ἀναγκαῖο, ἀπόπατος, χρεία.

ἀκρισία ἡ, Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀκρισία. Παρὰ Σομ. ἀκρισιά.

Ἑλλειψις κρίσεως, ἀπερισκεψία.

ἀκρισολόγητος ἐπίθ. Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνεπίδικος).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κρισολογητός <κρισολογῶ.

Ὁ μὴ ἀσχολούμενος εἰς δίκας, ἀνυπόδικος.

ἀκριτα ἐπίρρ. (I) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριτος (I). Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀπερισκέπτως, ἀσυλλογίστως.

ἀκριτα ἐπίρρ. (II) Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακεδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριτος (II).

Χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ τις, ἀμίλητα ἐνθ' ἄν.: Ἐφυγε ἀκριτα Βούρβουρ. Ἡ κακοδέλα ἡ γυναῖκα ἐπῆς 'ς τὸ σπίτι ἀκριτα, διαβάσματα δεξιὰ, διαβάσματα ἀριστερά, τρόμαξε δέκα ἡμέρες γιὰ νὰ κρίνῃ (περὶ γυναικός, ἣτις εἶδε φαντάσματα) Λακεδ.

ἀκρίτης ὁ, Κρήτ. Πελοπν. (Βαμβακ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄκρ α.

1) Ἡ πρώτη διὰ τοῦ πρίονος ἀποσχιζομένη σανὶς ἐκ κορμοῦ δένδρου, τῆς ὁποίας ἡ ἐτέρα ὀψις εἶναι ἡμικυλινδρική Πελοπν. (Βαμβακ.) Συνών. πέταυρο. 2) Ἡ ἀκραία σανὶς τῆς βάσεως οἰνοφόρου βυτίου ἔχουσα σχῆμα τμήματος κύκλου Κρήτ. Συνών. πέννα.

Ἀκρίτης ὁ, Καππ. Πόντ. Ἀκρίτες Πόντ. (Κερασ.) Ἀκρίτας Πόντ.

Τὸ μεσν. κύριον ὄν. Ἀκρίτης. Πβ. καὶ ἀρχ. Δωρ. ὄν. Ἀκρίτας.

Ὡς ἐπώνυμον καὶ κύριον ὄνομα διδόμενον εἰς τοὺς ἥρωας τῶν Ἀκριτικῶν ᾠσμάτων καὶ δὴ τὸν Βασίλειον Λιγενῆ, οἱ ὅποιοι ἐφύλαττον τὰ ἄκρα, τὰ ὄρια δηλ. τοῦ Βυζαντιακοῦ κράτους ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀκρίτας ὄντας ἔλαμνεν ἀφκά 'ς σὴν ποταμέαν, ἐπῆγεν κ' ἐρθεν κ' ἔλασεν, ἐποῖκεν πέντ' αὐλάκια (ἀφκά = κάτω, ἔλασεν = ὥργωσε) Πόντ.

Ἀκρίτη μου, γιὰ φά', γιὰ πιέ, γιὰ βγάλ' ἓνα παιγνίδι Καππ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. τ' Ἀκρίτα Χίος Ἀκριτάντων Πόντ.

ἀκριτος ἐπίθ. (I) σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ.) ἀκριτε Τσακων. ἀκριστος Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄκριτος.

1) Ὁ ἄνευ κρίσεως, ἀδίκαστος Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ.) Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. β) Ὁ μὴ ἐξομολογηθεὶς καὶ μὴ μεταλαβὼν τῶν ἀχράντων μυστηρίων Πελοπν. (Λακων.): Ἀπέθανε ὁ δυστυχισμένος ἀκριτος. Ἀκριτος πάει 'ς τὴν κόλασι. γ) Ἀδικος, ἄνομος Πόντ. (Κερασ.): Ὁ Θεὸς νὰ κρίν' αὐτὸν τὸν ἀκριτον! (κρίν' αὐτὸν ἀντὶ κρίνῃ αὐτὸν) || Ἄσμ.

Ἐλα, Χριστέ μ' ἀληθινέ μ', Χριστέ μ' καὶ πιστεμένε μ', ἔλα κρῖσον τοὺς ἀκριτους καὶ ὅλους τοὺς δικαίους.

δ) Ἀσπλαγχνος, κακοῦργος Πόντ. (Κοτύωρ.) 2) Ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἀπερίσκεπτος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ.) Τσακων. κ. ἄ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πολύβ. 3,19,9 «θάρος καὶ τόλμα ἀλόγιστος καὶ ἀκριτος». 3) Ἀναιδὴς Χίος.

ἀκριτος ἐπίθ. (II) Ἡπ. Θράκ. (Μυριόφ.) Κρήτ. Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.) ἀκριτους Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀκριτος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κριτός <κρίνω.

1) Ὁ μὴ ὀμιλῶν Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. Μυριόφ.) Κρήτ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀκριτος ξαπλώθηκε κατὰ γῆς σὰν πεθαμένος Ἡπ. Πάου 'ς τὴ βρούσι ἀκριτ' (χωρὶς νὰ ὀμιλῶ) Αἰτωλ. Βγάλε κρίσ', μὴ μέν'ς ἀκριτους Αἰτωλ. Συνών. ἀμίλητος. β) Ὁ λέγων ὀλίγα, ὀλιγολόγος Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.): Αὐτὸς εἶνι ἀκριτους ἀνθρουπους Αἰτωλ. Ἀντίθ. λογαῖς, πολυλογαῖς. 2) Ὁ ἐν καταστάσει ἀπολύτου σιγῆς ἐνεργούμενος Ἡπ. Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Φρ. Ἀκριτο νερό (ῥόδωρ ἀντληθὲν ἐν σιωπῇ χωρὶς νὰ ὀμιλῇ ὁ ἀντλῶν, ὅπερ ἀντλούμενον συνήθως κατὰ τὸ μεσονύκτιον θεωρεῖται θεραπευτικὸν πολλῶν νόσων, βασκανίας, καταδέσμου, νευρικῶν νοσημάτων κτλ.) Ἡπ. Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. Συνών. ἀμίλητος.

3) Ἀκοινώνητος, ἀπρόσιτος Ἡπ. Θράκ. (Μυριόφ.) Πβ. ἀμίλητος. 4) Ἀρρητος, ἀφθαστος, μέγιστος Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.): Ἡ νοικοκυρῶν σὺν ἡτῇ ἦταν ἀκριτη Τρίκκ. Ἡ καλωσύνη του εἶναι ἀκριτη! Σουδεν.

ἀκρίτσα ἡ, σύνηθ. κρίτσα Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄκρ α.

1) Μέρος ὀλίγον ἀπόμερον Ἡπ. (Χουλιαρ.): Κάτσι 'ς τὴν ἀκρίτσα σ' καὶ μὴν ἀνακατεύσι. || Φρ. Ἐκαίσι 'ς τὴν ἀκρίτσα σὰ βριμένους γάττους (ἐπὶ τοῦ καταισχυνθέντος καὶ ἡσυχάσαντος). Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. ἀκροῦλλα. 2) Ἡ ἄκρα τοῦ ἄρτου Ἡπ. Θεσσ.: Δῶσι μ' μιὰ ἀκρίτσα ψομί Ἡπ. Συνών. ἄκρ α 5. β) Τεμάχιον ἄρτου φρυγομένου ἐπὶ ἀνθρακιᾷ Ἡπ. Συνών. καπύρα, πυρωμάδα, φρυγανιά.

ἀκριώτης ὁ, ἀμάρτ. Θηλ. ἀκριώ'σσα Θεσσ. —

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄκρ ε α, δι' ὁ ἰδ. ἄκρ α.

Ὁ κατοικῶν ἐν τῇ ἄκρ α τῆς πόλεως ἢ τοῦ χωρίου, συνήθως ὀνειδιστικῶς. Συνών. ἀκρινός 2.

ἀκρο- σύνηθ.

Θέμ. τοῦ ἐπιθ. ἄκρος. Ἐκ τῆς σημ. τοῦ ὑπάρχειν ἐν τῇ ἄκρ α καὶ τῆς σημ. τῆς ἐπιτολῆς προῆλθεν ἀρχαίως ἢ σημ. τοῦ ὀλίγον τι, κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς ἐπίθετα καὶ

